

Sarjakuva pelastaa Sarkozyltä?

©Vesa Kataisto

Vesa Kataisto

Vuoden parhaaksi ranskalaiseksi albumiksi valittu Winsslussin Pinocchio on hyytävän hauska miksaus perinteisiä satuja ja päivänpolitiikkaa. Vaikka kirjassa on suhteellisen vähän tekstiä, parisataasivuista teosta ei lukaise hetkessä. Sen tekokin kesti lähes 10 vuotta.

Gepetto rakentaa pikku robottipojan toimimaan paitsi kodin yleissiistijänä, myös äärimmäisen tuhovoimaisena taistelukoneena. Sillä välin kun keksijä esittelee tappo-Pinokkiotaan armeijalle, Samu Sirkka saa potkut töistä juopottelun vuoksi. Koditon hyönteinen valtaa robottipojan aivot ja sekoittaa tämän piuhat sekä pasmat. Tästä alkaa raivoisa vaellustarina, johon liittyvät myös radioaktiivinen valas, ahneet kulkurit ja vielä ahnaampi luletehtaan johtaja, sydämensiirron tarpeessa oleva Lumikki ja seitsemän ei-niin-pyyteetöntä kääpiötä. Satiiria, ironiaa, tuhoa ja kuolemaa.

”Olen oikeasti Walt Disneyn poika, meillä on samanlaiset korvat”, Winssluss lohkaisi Charlie Hebdo-lehden haastattelussa. Hän kiistää harrastavansa provokaatioita ja sanoo piirtävänsä sarjakuvansa mummoille.

Lausunto on tyypillinen Winsslussille eli Vincent Paronnaudille (s. 1970), joka Disneyn ohella mainitsee ihailevansa Chris Waren tyyliä ja Art Spiegelmanin Maus:ia.

”Disneyn Pinokkio oli suurin esikuvani, paitsi että minun teokseni lopussa ei ole opetusta. Sarjakuvantekijän urani alussa tyyliäni haukuttiin undergroundin ja 1930-luvun animaatioiden sekamelskaksi. Vasta nyt, kun lama iski ja kapitalismin suuri kupla puhkesi, töitäni on alettu tulkita sosiaalisesta näkökulmasta.”

Winssluss tuli julkisuuteen osana Requins Marteaux-ryhmää, ja sen Monsieur Ferraille –tuotantoa. Herra Romurauta on taloudellisen hyödyn edessä kaiken moraalin unohtava robottihahmo, jonka nimeä kantavassa nettisupermarketissa myydään mm. ’Työläisen maksa’ –säilykettä, viinicolaa ja Subutex-mexiä.

Winssluss sanoo olevansa lähtöisin työväenluokasta, ja työskennelleensä nuorena ”ääliöiden” kanssa tienataksaan leipänsä. Näin jatkui, kunnes hän tajusi että mitä enemmän teki töitä, sitä vähemmän rahaa jäi käteen. Nykyisin Winssluss ilmoittaa työskentelevänsä vain oman universuminsa eteen, mutta onnittelee presidentti Sarkozya, joka ”on saanut ylläpidettyä kuvitelmaa, että omalla työllään voi rikastua!”

Omalla nimellään Paronnaud toteutti yhdessä Marjane Satrapin kanssa Persepolis-animaatioelokuvan. Sitten hän palasi jälleen omaan tyyliinsä ohjatessaan Persepolikselle ”jatko-osan” Villemolle ’81. Sangriaa ja hamsterimakkaraa tuottavan Villemollen kylän rauha häiriintyy elävien kuolleiden hyökätessä. Elokuva on kauneinta mahdollista spedeylyä yhdistettynä Peter Jacksonin varhaistyön, Bad tasten visvaisuuteen.

Hamsterimakkaraa, vain Ferraillelta!

Winssluss oman näyttelynsä avajaisten pyörteissä.

Edelleen linjalleen uskollisena Winsslussin näyttely Angoulëmessä esitti Villemollen hautausmaata, jossa viimeisen leposijan olivat saaneet kaikki Paronnaudin ystävät ja työtoverit. Nurkassa olevaan Marjane Satrapin mausoleumiin oli asennettu televisio pyörittämään Persepolista, verhon takana ’Cinematioriumissa’ esitettiin puolestaan Villemolle ’81:tä. Seiniä koristivat originaalit, ja näyttely jatkui pihamaalle asti. Siellä Villemollen uuttera pelastushenkilökunta grillasi hamsterimakkaroita piittaamatta ympärillä lojuvista zombieiden uhreista.

”Persepoliksen ja Mausin kaltaiset omaelämäkerralliset sarjakuvat ovat arvokkaita, mutta koskaan ei pidä uhrata tarinaa henkilökohtaisten kokemusten esittelyyn. Sarjakuvien pitää heijastaa myös aikaansa. Niiden avulla voimme jopa fantasioida selviytyvämmä Sarkozysta”, Winssluss julistaa.

